

РЕШЕНИЕ

№ 4439

гр. С, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: В.В.АЛ.

при участието на секретаря В.ХР.К.
като разгледа докладваното от В.В.АЛ. Гражданско дело № 20231110111905
по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

13.03.2024 г., гр. С

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: В.А.

при секретаря В.К., като разгледа докладваното от съдия В.А. гр. дело № 11905/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „Т.С.” ЕАД срещу Д. Е. П. и В. Е. П., като твърди, че ответниците били потребители на топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия относно имот, намиращ се в гр. С, обл. С, общ. Н, ж.к. „С”, бл. 1, вх. Г, ет. 3, ап. 62, аб. № *-*****. Твърди, че бил доставил топлинна енергия на стойност 1503,05 лв. за периода 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г. Поддържа, че поради неплащане на дължимата цена ответниците били изпаднали в забава и дължали мораторна лихва в размер на 259,40 лв. за периода от 15.09.2019 г. до 10.03.2022 г. Навежда доводи, че била доставяна и услуга дялово разпределение, за която ответниците дължали 38,88 лв. за периода 01.02.2019 г. до 30.04.2021 г., което задължение също твърди, че не било изпълнено от ответниците. Твърди, че вследствие на това неизпълнение те били изпаднали в забава и

дължали и мораторна лихва върху цената на услугата в размер на 6,87 лв. за периода от 31.03.2019 г. до 10.03.2022 г. Твърди, че била издадена заповед за изпълнение, която била връчена на ответниците по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което ищецът имал правен интерес от предявяване на настоящите искове. Иска да бъде установено по отношение на ответниците, че му дължат в условията на пасивна солидарност процесните вземания. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответниците чрез особения представител, кат се сочи, че исковете били процесуално допустими, но неоснователни. Твърдят, че ищецът не е доставял топлинна енергия и че ответниците не разполагали с отоплителни тела и не били монтирани топлинни разпределители. Поддържат, че вземанията са погасени по давност. Иска отхвърляне на предявените искове.

Третото лице-помагач на страната на ищеца е представило писмени доказателствени средства, като не е изразило становище по същество на предявените искове.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно и пасивно субективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200, ал. 1 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните вещи и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ „Потребител на енергийни услуги“ е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „Собствениците, респективно бившите съпружи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й...

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия Дно с топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна С, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.

Представен е Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на ЗОС от 16.12.2004 г., като се установява, че В. Й. П. и Д. Е. П. са станали собственици на следния недвижим имот, намиращ се в гр. С, обл. С, общ. Н, ж.к. „С”, бл. 1, вх. Г, ет. 3, ап. 62.

Следователно, съдът намира за безспорно е установено, че между страните е налице облигационно отношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия.

Правното действие на сключения договор за продажба между ищеца и ответника попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физическо лице и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска продажба, тъй като негов предмет представлява вещь за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачите са физически лица. По това гражданско (облигационно) правоотношение за ищеца са породени две основни obligatorни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и да предаде тяхното владение на купувачите, а за ответника – да заплати уговорената продажна цена с ДДС и да получи вещите (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни

своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Тъй като между ищеца и ответника е установено наличието на валидно облигационно отношение, то съдът намира, че спорът между страните се концентрира върху обстоятелството дали е доставена топлинна енергия за процесния период, съответно на каква стойност.

Представено е Удостоверение за сключен граждански брак № 0363/04.05.1991 г., като се установява, че В. Й. П. и Д. Е. Владимирова (с фамилия след брака П.) са сключили граждански брак.

Според правилото на чл. 32, ал. 2 СК, във вр. § 4 ПЗР СК, съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството.

Приети са заключението на СТЕ, ССЧЕ и допълнително СТЕ. От заключението на СТЕ се установява, че за процесния период не е потребявана ТЕ за отопление на имот, а само такава за сградна инсталация и БГВ, като по отношение на БГВ последната е била отчитана на базата на реален отчет – въз основа на показанията на 1 бр. изправен водомер за топла вода. Експертът е направил извод, че стойността на потребената топлинна енергия за процесния период е в размер на 1503,78 лева.

С допълнителното заключение на СТЕ, предвид извършен непосредствен оглед на имота, експертът е изяснил, че в имота липсват монтирани радиатори, както и хоризонтални и вертикални тръбопроводи към тях. Щранговете са зазидани и са изолирани със стъклена вата. Вещото лице е посочило, че щранг-лирата в имота е студена, а на най-горния етаж затапена и не функционира. Уточнено е, че в имота се ползва само БГВ. Вещото лице е направило извод, че при това положение не се ползва сградна инсталация, поради което дължимата сума за ТЕ е в размер на 1268,69 лева. С оглед поставени задачи от ищеца, експертът подборно е обосновал изводите си, във връзка с предоставена му информация.

От заключението на ССЧЕ се изяснява, че за процесния период не са налице данни за извършени плащания, с които ответниците да са погасили дължимите суми.

Съдът, като извърши преценка на заключенията на СТЕ, допълнително СТЕ и ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като са изготвени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещите лица са отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или са недобросъвестни.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая дължимата сумата трябва да бъде определена съобразно СТЕ, доколкото, като е необходимо да се изясни, че при граматическото, систематично и телеологическо тълкуване на чл. 155 ЗЕ от значение при претенцията за заплащане на топлинна енергия, релевантен е единствено размерът на реално потребената топлинна енергия. Обстоятелството, че законодателят е предвидил няколко различни способа за отчитане на топлинната енергия (един от който е и по реална месечна консумация), не придават някакво значение на прогнозните сметки, доколкото самия закон предвижда винаги поне една изравнителна сметка, която има за цел да ликвидира отношенията между страните в облигационното отношение, като отчете реално потребеното количество топлинна енергия.

С оглед на горното, съдът намира, че принципно претенцията за заплащането на топлинна енергия се явява частично основателна.

Въпреки това, ответникът е направил своевременно надлежно възражение за погасителна давност, което следва да бъде разгледано.

Настоящото производство е образувано при условията на чл. 422 ГПК, поради което, с оглед уредената фикция в посочената норма, настоящият иск се счита предявен от 24.03.2022 г. – датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. При това положение, с оглед приложение на нормите на чл. 115, б. „ж“ ЗЗД и чл. 116, б. „б“

33Д от този момента давността се счита спряна и прекъсната. С оглед направеното възражение за давност в случая следва да се приложи правилото за изтекла погасителна давност по чл. 111, б. „в“ 33Д.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в **Тълкувателно решение № 3/2011 г. от 18.05.2012 г.**, „*понятието „периодично плащане“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ 33Д се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви*...”*Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ 33Д и за тях се прилага тригодишна давност*”. Следователно, при съобразяване на момента на подаване на исковата молба и кратката тригодишна погасителна давност, следва, че всички вземания преди 24.03.2019 г. са погасени по давност.

Необходимо е обаче в процесния случай да се съобразят различните редакции на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Обн. - ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г.) , според която разпоредба за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат: давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. А съгласно § 13 от ПЗР на 33др. (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Тоест, за периода 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. не е текла давност, или казано с други думи при изчисление на сроковете по реда на чл. 72 33Д, всички вземания касаещи този период не следва да бъдат вземани предвид при изчисляване на погасителната давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 114 33Д, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ” от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно с оглед направеното възражение за давност вземанията за периода м.05.2018 г. до м.01.2019 г. (включително) са погасени по давност за сумата от 391,29 лева.

Въпреки това съдът намира, че следва да отчете факта, че в случая е установено единствено доставка на ТЕ за БГВ – съобразно кредитираните заключение на СТЕ и допълнителна СТЕ, поради което и претенцията, извън периода на давността трябва да бъде уважена единствено досежно БГВ за периода м.02.2019 г. до 04.2021 г., за сумата от 1101,36 лева, като за разликата до пълния предявен размер 1503,05 лева, претенцията следва да бъде отхвърлена.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия се прилагат Общите условия от 2016 г., одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал.4 от Общите условия от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3 от същите общи условия, т.е. само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. В раздел

„Заплащане на ТЕ” от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая по делото липсват доказателства, че ответницата е изпълнила надлежно и своевременно процесните задължения, като с оглед клаузата от общите условия и предвид нормата на чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД (въвеждаща принципа *dies interpellat pro homine*), следва да се направи извод, че ответника е изпаднал в забава, поради което дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В случая с оглед обаче обстоятелството, че претенцията за мораторната лихва е акцесорна, то същата при приложение на правилото на чл. 162 ГПК и при аритметическо пресмятане в съотношение на дължимата лихва – съобразно уважената част от главницата и предвид кредитираното заключение на ССЧЕ, то искът следва да бъде уважен за сумата от 190,08 лева за периода от 15.09.2019 г. до 10.03.2022 г., като за разликата до пълния предявен размер от 259,40 лева, претенцията е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На следващо място досежно претенцията за припадащата се част от цената на услугата дялово разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ и ССЧЕ и представените от третото лице-помагач писмени доказателствени средства безспорно е установено, че цената на услугата се дължи. Въпреки това с оглед направеното възражение за погасителна давност, съдът намира, че претенцията се погасява с кратката тригодишна погасителна давност, съобразно чл. 111, б. „в“ ЗЗД – по съображения сходни с гореизложените. Предвид това, съдът намира, че за периода м.02.2019 г. претенцията е погасена по давност за сумата от 1,44 лева, като с оглед доказателствата по делото и при приложение на правилото на чл. 162 ГПК, съдът приема, че за всеки от месеците размера на вземането е идентично, поради което при аритметичното пресмятане на броя месеци, разделено на претендираната сума се получава единичната цена за един месец. Тоест, искът следва да бъде уважен за сумата от 37,44 лева за периода от м.03.2019 г. до м.04.2021 г.

Съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение е неоснователен, тъй като в новелата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия е посочено, че редът и начинът на плащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от Продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. При граматическото, систематическото и телеологическото тълкува на клаузата на общите условия, съобразно правилото на чл. 20 ЗЗД, съдът достига до извод, че следва да са налице уреден ред и начин за заплащане на услугата, което очевидно касае и въпросът с изпадането в забава, при неточно изпълнение в темпорален аспект. При това положение, след като ищецът не е доказал пълно и главно, че такъв ред и начин са предвидени, респ. че именно при спазването му се дължи обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, настоящият съдебен състав намира, че претенцията е неоснователна, тъй като е недоказана – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират деловодни разnosки разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разnosки, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, с оглед уважената част от исковете, следва да се присъди сумата от 852,59 лева, представляващи деловодни разnosки и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Ответниците не са поискали присъждането на деловодни разnosки и не са доказали, че действително са сторили такива, поради което съобразно отхвърлената част от претенциите на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, не следва да им се присъждат деловодни

разноски.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. Е. П., ЕГН: ***** и В. Й. П., ЕГН: ***** и двамата с адрес: гр. С, ж. к. „С“, бл. 1, вх. Г, ет. 3, ап. 62, **че дължат солидарно на „Т.С.“ ЕАД**, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я“ № ****, на основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200, ал. 1 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 1101,36 лева**, представляващи незаплатена цена на доставена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за имот, намиращ се в гр. С, обл. С, общ. Н, ж.к. „С“, бл. 1, вх. Г, ет. 3, ап. 62, аб. № *-***** за периода м.02.2019 г. до 04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 190,08 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 10.03.2022 г., както и **сумата от 37,44 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от м.03.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението за издаването на заповед за изпълнение), като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за цената на топлинната енергия **за сумата над 1101,36 лева до пълния предявен размер 1503,05 лева** и за периода м.05.2018 г. до м.01.2019 г., както и иска за мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия **за сумата над 190,08 лева до пълния предявен размер от 259,40 лева**, както и иска за главницата за дяловото разпределение **за сумата над 37,44 лева до пълния предявен размер от 38,88 лева** и за периода м.02.2019 г., както и иска за мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение **за сумата от 6,87 лева** за периода от 31.03.2019 г. до 10.03.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 12.04.2022 г. по ч. гр. д. № 15493/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП Д. Е. П., ЕГН: ***** и В. Й. П., ЕГН: ***** **да заплатят на „Т.С.“ ЕАД**, ЕИК: *****, **сумата от 852,59 лева**, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановени при участието на трето лице-помагач „Д“ ЕООД на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____